



REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-62/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Željke Zrilić Ježek i Silvija Čovića, članova vijeća te sudske savjetnice Tajane Šimunović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Floreo d.o.o., Osijek, Biljska cesta 17a, OIB: 65640587592, zastupan po direktorici Ljiljani Isajlović, OIB: 49826038172, svi zastupani po opunomoćenicima, odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda dr.sc. Sandra Marković, Sidonija Grbavac i dr.sc. Dino Gliha, Ulica kneza Mutimira 1, Zagreb, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Ulica grada Vukovara, Zagreb, OIB: 95857869241, zastupan po Zvonimiru Jukiću, zamjeniku predsjednice, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad Otoka, Trg kralja Tomislava 6/a, Otok i HortusDes d.o.o., Ulica kralja Tomislava 65, Garčin, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 21. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/26-01/67, URBROJ: 354-02/16-26-4 od 2. ožujka 2026.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika od 2. ožujka 2026. odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana (točka 1. izreke) te zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka (točka 2. izreke).

2. Protiv rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom ističe da je odabrana ponuda navodno povoljnija u odnosu na ponudu tužitelja za iznos od 3.686,62 eura s uključenim PDV-om te tužitelj smatra da Odlukom o odabiru nije odabrana ekonomski najpovoljnija ponuda, budući da je naručitelj u predmetnom postupku javne nabave postupio protivno mjerodavnim odredbama ZJN. Tužitelj ističe da je struktura troškovnika odabrane ponude sastavljena na način da su izrazito niske jedinične cijene navedene u dijelu "I. Pripremni radovi", dok su istodobno više cijene iskazane u dijelu "II. Nabava drveća". Nadalje navodi da je u žalbi argumentirao da su tako iskazane pojedinačne cijene u dijelu „I. Pripremni radovi“ objektivno neodržive i nespojive s prirodom i opsegom predmetnih radova, a osobito imajući u vidu tehničke zahtjeve sadnje naručenih stabala pa tako značajna odstupanja u pojedinim stavkama troškovnika predstavljaju dovoljno snažan indikator za postojanje osnovane sumnje da je odabrana ponuda izuzetno niska, osobito kada se usporedi s ponudom tužitelja kao

drugo rangiranog ponuditelja te s ponudom treće rangiranog ponuditelja. Nadalje ističe da je tuženik osporenim rješenjem odbio žalbu tužitelja kao neosnovanu polazeći od pravnog stajališta da je ocjena postojanja izuzetno niske ponude u diskrecijskoj ovlasti naručitelja odnosno da je u njegovoj diskrecijskoj ovlasti hoće li u konkretnom predmetu tražiti pojašnjenje ponude. Tuženik je na temelju takvog pristupa zaključio da sama činjenica nižih jediničnih cijena pojedinih stavki troškovnika nije dostatna za aktiviranje obveze iz članka 289. stavka 1. ZJN te da u konkretnom slučaju nije ni postojala obveza naručitelja da zatraži pojašnjenja odabrane ponude. Tužitelj nadalje ističe da je tuženik osporenim rješenjem nedostatan i pogrešno obrazložio neosnovanost njegove žalbe samo djelomično i to isključivo u odnosu na tvrdnju da je sporni dio ponude u dijelu „I. Pripremni radovi“ toliko nizak da postoji objektivna sumnja u mogućnost izvršenja ugovora po tako ponuđenim cijenama. Navodi da je u žalbi izričito i zasebno istaknuo da je naručitelj, već zbog očiglednih i značajnih odstupanja u pojedinim stavkama troškovnika bio dužan u skladu s odredbom članka 289. stavka 1. ZJN prije donošenja Odluke o odabiru zatražiti pojašnjenje odabranog ponuditelja, što u konkretnom slučaju nije učinio. Tužitelj pojašnjava da upravo institut pojašnjenja iz članka 289. stavka 1. ZJN predstavlja mehanizam kojim se u postupku javne nabave osigurava transparentna i provjerljiva cijena ponude u situacijama kada postoje značajna odstupanja u cijenama, pri čemu gospodarski subjekti imaju mogućnost obrazložiti razloge takvog odstupanja, osobito u kontekstu postojanja okolnosti iz članka 289. stavka 2. ZJN. Ističe da je u žalbi jasno ukazao na postojanje značajnih razlika u pojedinačnim cijenama svake ponude uspoređujući stavku po stavku svih triju prihvatljivih ponuda, a takvom jednostavnom usporedbom je razvidno da je odabrana ponuda u odnosu na drugo rangiranu tužiteljevu ponudu za stavku 1. niža za 50%, u odnosu na stavku 2. niža za 76,19%, a u odnosu na stavku 3. niža za 76,92% odnosno odabrana ponuda je za sve tri stavke unutar grupe "I. Pripremni radovi" niža za 75,9% u odnosu na dio tužiteljeve ponude, s tim da su odstupanja u odnosu na treće rangiranu ponudu društva Olaester još veća odnosno odabrana ponuda je u odnosu na tu ponudu niža za čak 86,4%. Tužitelj ističe da je pravno neodrživo obrazloženje tuženika da tužitelj nije dokazao da je riječ o izuzetno niskoj ponudi te ponovno ističe da odredba članka 289. stavka 1. ZJN ne zahtijeva dokazivanje neizvedivosti ugovora o javnoj nabavi na temelju takve ponude, već postojanje objektivne sumnje u realnost takve ponude, a koja je u konkretnom slučaju očigledna. Navodi da je iz opisa predmetnih stavki razvidno da se radi o intenzivnim poslovima koji uključuju kombinaciju stručnog rada, fizičkog rada na terenu, kontinuiranog održavanja nadzora sadnica, kao i uporabe odgovarajuće mehanizacije, materijala i potrošnih sredstava pa već jednostavna usporedba i analiza pojedinih stavki pokazuje da ponuđene cijene nisu objektivno moguće. Navodi da je u stavku 1. odabrane ponude istaknuta jedinična cijena od 0,50 eura što je dvostruko manje od tužiteljeve ponude 1,00 euro te čak trostruko manja od treće rangirane ponude, 1,50 eura, a u odnosu na stavku 2., koja ne uključuje samo sadnju, već i kontinuirano održavanje kontrole i sanaciju sadnica kroz određeno vrijeme, odabrani ponuditelj je ponudio jediničnu cijenu od svega 10,00 eura što je četiri puta manje od tužiteljeve ponude te više od osam puta manje od treće rangirane ponude. Smatra da takva cijena nije samo višestruko niža, već je i objektivno neodrživa jer analiza pojedinih troškova materijala i rada unutar stavke 2. jasno pokazuje da ponuđeni iznos ne može pokriti troškove materijala, a još manje troškove predmetnih radova te tužitelj u dijelu tužbenih navoda daje osvrt na cijene rada bagera, najma odgovarajuće mehanizacije i sl. iz javno dostupnih podataka te smatra kako je na temelju iznesenih činjenica i okolnosti tijekom žalbenog postupka i dodatno dostavljenim ponudama i računima dokazao postojanje ozbiljnih i objektivnih

razloga koji dovode u pitanje održivost odabrane ponude. Smatra da je u konkretnom slučaju relevantna i odredba članka 289. stavka 5. ZJN te da je naručitelj putem postupka pojašnjenja trebao ispitati postojanje takvih okolnosti. Tužitelj se u prilog svojim navodim poziva i na praksu tuženika i ovoga Suda. Zaključno ističe da propust naručitelja i tuženika da na jasan, konkretan i provjerljiv način obrazlože razloge zbog kojih očigledna i značajna odstupanja u jediničnim cijenama ne smatraju izuzetno niskima, ne predstavlja samo povredu mjerodavnih odredbi ZJN i Zakona o upravnim sporovima, već i povredu standarda prava na obrazloženu odluku, formiranog u praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske i Europskog suda za ljudska prava. Tužitelj iz navedenih razloga predlaže da se poništi rješenje tuženika i naloži tuženiku da mu nadoknadi troškove upravnog spora.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom ističe da se protivi tužbenom zahtjevu i predlaže ga odbiti iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja. Tuženik prije svega ističe kako tužitelj neosnovano navodi da je pravno stajalište tuženika da naručitelj ima neograničeno diskrecijsko pravo u (ne)primjeni mehanizma iz članka 289. ZJN-a, jer navedeno stajalište niti je navedeno niti proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja. Tuženik pojašnjava da je naručitelj u konkretnom postupku u odnosu na sve okolnosti predmetnog postupka nabave i ponude odabranog ponuditelja procijenio da cijena njegove ponude nije izuzetno niska te stoga od odabranog ponuditelja nije tražio objašnjenje sukladno članku 289. stavku 1. ZJN-a. Pojašnjava da mjerodavno nacionalno pravo u postupcima javne nabave prepušta naručiteljima inicijativu za svojevrsnu kontrolu ponuda u dijelu koji se odnosi na cijene po kojima ponuditelji nude proizvode, robu ili usluge koji su predmet nabave, a što je u skladu s presudom ovoga Suda, poslovni broj: Us II-593/19 od 13. veljače 2020. Tuženik također ističe da su radnje naručitelja u kontekstu provjere izuzetno niske ponude podložne kontroli tuženika u slučaju izjavljivanja žalbe na odluku naručitelja pa diskrecija naručitelja ne znači naručiteljevu arbitrarnost u postupanju s takvim ponudama, kao što ne znači da naručitelj ima pravo zloupotrebjavati institut izuzetno niske cijene, a niti znači da ima pravo paušalno i bez ikakve valjane osnove i argumentacije donijeti odluku o izuzetno niskoj ponudi ponuditelja te se tuženik u odnosu na navedeno poziva i na presudu Suda Europske unije u predmetu, C-669/20 od 15. rujna 2020. Tuženik ističe da je u žalbenom postupku uzimajući u obzir sve okolnosti konkretnog slučaja te savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno i svih zajedno ocijenio da naručiteljeva procjena u pogledu cijene ponude odabranog ponuditelja nije bila nezakonita. Nadalje ističe da se tužitelj pogrešno poziva na stariju praksu tuženika koja nije primjenjiva na konkretan predmet jer upravo recentna praksa pokazuje da tuženik, uzimajući u obzir sve okolnosti konkretnog slučaja preispituje ocjenu naručitelja. U odnosu na navode tužitelja da je tuženik samo djelomično obrazložio osnovanost navoda žalbe ističe da je svoju odluku obrazložio i temeljio na odlučnim činjenicama te se nije dužan očitovati na svaku pojedinu rečenicu koju stranke iznesu tijekom žalbenog postupka pa u tom smislu upućuje na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske i presude Visokog upravnog suda. Nadalje smatra kako tužitelj pogrešno i neosnovano navodi da je postojala zakonska obveza naručitelja tražiti objašnjenje izuzetno niske ponude jednako, kao što je neosnovan i navod da je odlukom o odabiru naručitelj trebao obrazložiti zbog čega ponude odabranog ponuditelja ne smatra izuzetno niskim. Navodi da iz članka 289. ZJN-a jasno proizlazi da obveza naručitelja tražiti objašnjenje izuzetno niske ponude postoji u slučaju kada posumnja, odnosno kada se čini da je ponuda izuzetno niska u odnosu na radove, robu i usluge, a ispravnost takvog stava potvrđuje i presuda ovoga Suda, poslovni broj: Us II-593/2019 od 13. veljače 2020., kao i presuda Suda Europske unije u predmetu C-669/2020 od 15. rujna 2020. U

odnosu na navod tužitelja da je dokazao objektivne okolnosti koje dovede u sumnju realnost ponuđene cijene odabranog ponuditelja, tuženik ističe kako ZJN ne propisuje kriterije na temelju kojih bi naručitelj bio dužan posumnjati da je ponuda izuzetno niska te tražiti pojašnjenje. Tuženik pojašnjava kako razlika u cijeni pojedinih stavki troškovnika ne može biti jedini kriterij za automatsku sumnju da se radi o izuzetno niskoj ponudi te tuženik ističe da nije ni nevažno koje su točno stavke u kojima eventualno postoji izuzetno niska iskazana cijena odnosno potencijalno odbijanje ponude radi izuzetno niske cijene moglo bi se odnositi samo na cijene onih stavki koje bi po svojoj prirodi zbog tako niske cijene mogle ozbiljno ugroziti izvršenje cjelokupnog ugovora. Tuženik nadalje pojašnjava kako ponuditelji slobodno formiraju cijene sukladno vlastitoj procjeni isplativosti, a činjenica da je odabrani ponuditelj u određenim stavkama troškovnika iskazao cijene koje su niže od cijena u ponudi tužitelja i treće rangiranog ponuditelja ne znači samo po sebi da isti neće biti u mogućnosti uredno izvršiti ugovor. Tuženik nadalje navodi da je točno da članak 289. ZJN ne zahtijeva od žalitelja dokazivanje nemogućnosti urednog izvršenja ugovora po iskazanim cijenama, ali tužitelj zanemaruje obveze koje proizlaze iz žalbenog postupka. Navodi da tužitelj u žalbenom postupku svojom argumentacijom nije doveo u sumnju ocjenu naručitelja da cijene pojedinih spornih stavki troškovnika nisu izuzetno niske, niti je dokazao da bi cijena upravo tih stavki ozbiljno dovela u pitanje mogućnost urednog izvršenja ugovora. U odnosu na navod tužitelja da je naručitelj bio dužan zatražiti pojašnjenje izuzetno niske cijene, ne samo iz navoda tužbe, već i s ciljem da razjasni postoje li razlozi propisani člankom 289. stavkom 5. ZJN-a, tuženik ističe kako tužitelj taj navod nije isticao u žalbi, pa njegovo isticanje tek sada u upravnom sporu nije dopušteno. Zaključno tuženik navodi kako odbacuje tvrdnje tužitelja o povredi njegova prava na obrazloženu odluku jer je svoju odluku i obrazloženje temeljio na odlučnim činjenicama, dok se argumentacija tužitelja u suštini temelji na neodrživosti pojedinih jediničnih cijena odabrane ponude kada se iste usporede s jediničnim cijenama istih stavki u konkurentskim ponudama, a za koju argumentaciju tužitelj nije predložio niti dostavio nikakve dokaze. Iz navedenih razloga predlaže da se odbije tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirane osobe nisu dostavile odgovor na tužbu.

5. Tužitelj u očitovanju na navode tuženika u bitnom osporava stajalište tuženika u vezi diskrecijske ovlasti naručitelja u primjeni odredbe članka 289. stavka 1. ZJN. Smatra pogrešnim i zaključak tuženika da tijekom žalbenog postupka nije dokazao da su pojedine cijene spornih stavki u ponudi odabranog ponuditelja izuzetno niske te ističe da se članak 403. ZJN ne može tumačiti na način da je tužitelj kao žalitelj morao unaprijed i u cijelosti dokazati ono što se institutom iz članka 289. ZJN treba provjeriti te ujedno ističe da tuženik zanemaruje i odredbu članka 403. stavka 3. ZJN. Tužitelj ističe da je bio dužan dokazati povredu, što je i učinio, i to usporedbom spornih stavki, postotcima odstupanja i ukazivanjem na narav radova. Nadalje smatra da tuženik pogrešno osporava primjenjivost sudske prakse i prakse tuženika na koju se tužitelj pozivao u tužbi te smatra pogrešnim i stajalište tuženika da tužitelj nedopustivo u upravnom sporu proširuje žalbene navode jer tužitelj ne iznosi nove činjenice već pravno razrađuje isti prigovor. Tužitelj zaključno smatra da tuženik odgovorom na tužbu nije otklonio nezakonitosti osporenog rješenja te predlaže da se provede rasprava i dokazni postupak radi izvođenja dokaznih prijedloga u tužbi. Predlaže da se poništi osporeno rješenje i da mu se nadoknade troškovi za sastav podneska.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je naručitelj, Grad Otok objavio u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske poziv za nadmetanje s

dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, a predmet nabave je nabava i sadnja stabala na gradskim ulicama – faza II. Kriterij odabira ponude je ekonomski najpovoljnija ponuda s kriterijima: cijena 80% i trajanje dodatnog jamstva 20%. Nadalje proizlazi da je u predmetnom postupku javne nabave pristiglo pet ponuda te je naručitelj donio Odluku o odabiru, kojom je kao ekonomski najpovoljniju ponudu odabrao ponudu ponuditelja HortusDes d.o.o. na koju je tužitelj izjavio žalbu i koja je ovdje osporenim rješenjem odbijena kao neosnovana.

8. Tužitelj u tužbi smatra da Odlukom o odabiru nije odabrana ekonomski najpovoljnija ponuda i to zbog izuzetno niskih jediničnih cijena odabranog ponuditelja navedenih u dijelu "I. Pripremni radovi" te tužitelj smatra da je s obzirom na izraženu razliku u strukturi troškovnika i činjenici da je ponuda odabranog ponuditelja izuzetno niska, naručitelj bio dužan primijeniti obvezni mehanizam provjere iz članka 289. stavka 1. ZJN što je propustio učiniti te da je tuženik prihvaćajući razloge naručitelja osporenim rješenjem neosnovano odbio žalbu tužitelja.

9. Mjerodavnom odredbom članka 289. stavka 1. ZJN-a propisano je, da je javni naručitelj obavezan zahtijevati od gospodarskog subjekta da, u primjerenom roku ne kraćem od pet dana, objasni cijenu ili trošak naveden u ponudi ako se čini da je ponuda izuzetno niska u odnosu na radove, robu ili usluge. Prema stavku 2. istog članka objašnjenja gospodarskog subjekta iz stavka 1. ovoga članka mogu se posebice odnositi na: 1. ekonomičnost proizvodnog procesa, pružanja usluga ili načina gradnje, 2. izabrana tehnička rješenja ili iznimno povoljne uvjete dostupne ponuditelju za isporuku proizvoda, pružanje usluga ili izvođenje radova, 3. originalnost radova, robe ili usluga koje nudi ponuditelj, 4. usklađenost s primjenjivim obvezama u području prava okoliša, socijalnog i radnog prava, uključujući kolektivne ugovore, a osobito obvezu isplate ugovorene plaće, ili odredbama međunarodnog prava okoliša, socijalnog i radnog prava navedenim u Prilogu XI. ovoga Zakona, 5. usklađenost s obvezama iz odjeljka G poglavlja 2. glave III. ovoga dijela Zakona i 6. mogućnost da ponuditelj dobije državnu potporu. Prema stavku 3. istog članka ako tijekom ocjene dostavljenih podataka postoje određene nejasnoće javni naručitelj može od ponuditelja tražiti dodatno objašnjenje. Prema stavku 4. istog članka javni naručitelj može odbiti ponudu samo ako objašnjenje ili dostavljeni dokazi zadovoljavajuće ne objašnjavaju nisku predloženu razinu cijene ili troškova, uzimajući u obzir elemente iz stavka 2. ovoga članka.

10. Prema odredbi članka 22. stavka 1. Pravilnika o dokumentaciji o nabavi te ponudi u postupcima javne nabave („Narodne novine“, 65/17., 75/29. i 92/25. – dalje: Pravilnik) naručitelj može od ponuditelja zahtijevati objašnjenje ponude ako su ispunjeni svi sljedeći uvjeti: 1. zaprimljene su najmanje tri valjane ponude, 2. cijena ili trošak ponude su više od 20% niži od cijene ili troška drugo rangirane valjane ponude, i 3. cijena ili trošak ponude su više od 50% niži od prosječne cijene ili troška preostalih valjanih ponuda. Prema stavku 2. istog članka naručitelj može od ponuditelja zahtijevati objašnjenje ponude, ako se čini da je ona izuzetno niska i iz drugih razloga osim onih navedenih u stavku 1. ovoga članka.

11. Mjerodavno nacionalno pravo koje je u cijelosti usklađeno s pravom Europske unije, u postupcima javne nabave prepušta javnim naručitelja inicijativu za svojevrsnu kontrolu ponuda u dijelu koji se odnose na cijene po kojima ponuditelji nude proizvode, robu ili usluge koji su predmet javne nabave, a koje stajalište je već izraženo u presudi ovoga Suda, poslovni broj: Us II-593/2019-7 od 13. veljače 2020.

12. Slijedom svega navedenog proizlazi da postoji diskrecija naručitelja u ocjeni postojanja izuzetno niske cijene, koja, kako to i navodi tuženik, nije arbitrarna, već ona daje mogućnost naručitelju da na temelju određenih okolnosti ocijeni je li ukupna

cijena ponude ili nekog njezinog dijela izuzetno niska ili nije, a koja ocjena naručitelja je povodom izjavljene žalbe nezadovoljne strane podložna kontroli tuženika u žalbenom postupku.

13. U konkretnom slučaju, naručitelj je u odgovoru na žalbu tužitelja pojasnio da je, polazeći od okolnosti konkretnog slučaja i ponude odabranog ponuditelja procijenio da ponuda odabranog ponuditelja nije izuzetno niska u odnosu na radove, robu ili usluge koji se nabavljaju te stoga od odabranog ponuditelja nije tražio pojašnjenje. Uspoređujući cijenu ponude tužitelja u odnosu na cijene ponuda ostalih ponuditelja u predmetnom postupku javne nabave, naručitelj je utvrdio da je cijena ponude odabranog ponuditelja za 1,11% niža od ponude tužitelja, a 5,98% niža od ponude treće rangiranog ponuditelja, zbog čega nisu ispunjeni uvjeti iz članka 22. stavka 1. Pravilnika za traženje objašnjenja ponude. Tuženik je u žalbenom postupku dostatno obrazložio da tužitelj svojim navodima nije doveo u sumnju ocjenu naručitelja da u stavkama 1., 2. i 3. „I. Pripremni radovi“ troškovnika u ponudi odabranog ponuditelja nisu iskazane izuzetno niske cijene, odnosno tužitelj svojim žalbenim navodima nije dokazao da cijena ponude kako je iskazana u ponudi odabranog ponuditelja ozbiljno dovodi u pitanje mogućnost izvršenje ugovora o javnoj nabavi.

14. Pri tome je tuženik pravilno istaknuo i da odredba članka 289. stavka 1. ZJN ne definira pojam izuzetno niske ponude niti kriterija na osnovi koje bi naručitelj procijenio radi li se u konkretnom slučaju o izuzetno niskoj ponudi. Polazeći i od toga da ponuditelji slobodno formiraju cijene sukladno vlastitoj procjeni isplativosti, osnovano tuženik smatra da sama činjenica da je odabrani ponuditelj u određenim stavkama troškovnika iskazao cijene koje su niže od cijene u ponudi tužitelja i treće rangiranog ponuditelja sama po sebi ne znači da isti neće biti u mogućnosti uredno izvršiti ugovor o javnoj nabavi. U odnosu na navode tužbe ovaj Sud ističe, kako pregledom spisa predmeta i očitovanja svih stranaka, proizlazi osnovanim zaključak tuženika da tužitelj, a na kojem je teret dokaza za svoje navode, nije dokazao da su cijene iz stavka 1., 2 i 3. iz djela troškovnika " I. Pripremni radovi" u ponudi odabranog ponuditelja toliko niske da dovode u pitanje uspješnost izvršenja ugovora o javnoj nabavi i time do obveze naručitelja da primjeni odredbu članka 289. stavka 1. ZJN odnosno institut pojašnjenja.

15. Neosnovan je i navod tužitelja da je postojala zakonska obveza naručitelja da traži objašnjenje izuzetno niske ponude te da je naručitelj bio dužan obrazložiti zbog čega ponudu odabranog ponuditelja ne smatra izuzetno niskim jer takva obveza proizlazi za naručitelja kada posumnja da je ponuda izuzetno niska, o čemu se u konkretnom slučaju ne radi pa se u tom dijelu upućuje i na stajalište ovoga Suda iz presude poslovni broj: Us II-593/2019 od 13. veljače 2020. u kojoj je navedeno da ako naručitelj na temelju kriterija utvrđenih nacionalnim pravom ne ocjeni da je riječ o izuzetno niskoj cijeni ponude, pravo Europske unije, a niti nacionalno pravo ga ne obvezuje na bilo kakvo daljnje postupanje.

16. U odnosu na navod tužitelja da je naručitelj trebao postupiti i sukladno stavku 5. članka 289. ZJN-a, osnovano tuženik ističe da tužitelj takav prigovor po prvi put ističe u tužbi, dok je odredbom članka 420. ZJN propisano da svi žalbeni navodi i dokazi trebaju biti dostavljeni već u žalbi. Nadalje, tuženik je dostatno otklonio i prigovor tužitelja o primjenjivosti sudske prakse i prakse tuženika na okolnosti konkretnog postupka javne nabave.

17. Polazeći od sadržaja tužbe i dopune tužbe te odgovora tuženika na tužbu, kao i podataka u spisu predmeta, proizlazi da je strankama u predmetnom postupku omogućeno očitovanje o podnescima zaprimljenim tijekom upravnog postupka, kao i tijekom upravnog spora pa je ovaj Sud predmetni spor riješio bez održavanja rasprave,

ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja odnosno ona koja su odlučna za donošenje pravilnog rješenja te da razlozi zbog kojih se osporeno rješenje osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja, budući da tužitelj u tužbi iznosi istovjetne navode koje je iznosio i pred tuženikom u predmetnom upravnom postupku. Prijedlog tužitelja za provođenje vještačenja ne odnosi se na potrebu tumačenja spornih činjenica, već je za tužitelja sporna primjena instituta pojašnjenja, dok vještačenje samog prava nije ni dopušteno. Nadalje, ovaj Sud otklanja kao neosnovan i prigovor tužitelja o povredi ustavnih i konvencijskih prava na obrazloženu odluku jer u okolnostima konkretnog slučaja ne nalazi da bi takva povreda bila ostvarena, budući da je tuženik za svoju odluku dao obrazložene i argumentirane razloge te je odgovorio na sve navode žalbe, dok tužitelj u tužbi i odgovoru na tužbu iznosi istovjetne prigovore odnosno daje svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja i svoju interpretaciju materijalnog prava, što nije utjecalo na drukčiju odluku.

18. Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 116. stavka 1. ("Narodne novine", 36/24. – dalje: ZUS) odlučiti kao u izreci presude.

19. Tužitelj s obzirom da nije uspio u upravnom sporu nema pravo na naknadu zatraženih troškova upravnog spora temeljem članka 147. stavka 1. ZUS-a.

U Zagrebu 21. svibnja 2026.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić

Broj zapisa: **9-30888-5ed32**

Kontrolni broj: **0ca02-e93a3-80d0a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.